

Đề bài:

Hãy kể lại những
kỉ niệm vui buồn
mà em đã trải qua
thời tuổi thơ.

Bài làm

Mỗi lần đón nhận danh hiệu học sinh giỏi em lại có một niềm vui đặc biệt trào dâng. Nhưng sung sướng nhất, xúc động nhất là ngày em được thông báo mình đạt danh hiệu học sinh giỏi lớp 11.

Ngày ấy, em học lớp 1A Trường Tiểu học Uy Nỗ. Năm học đầu tiên trong đời em đã chăm chỉ, nỗ lực biết bao. Và sau những ngày thi vất vả chúng em được nghỉ học một thời gian ngắn để đón chờ ngày tổng kết năm học.

Rồi cái ngày vui sướng ấy cũng đến. Cô giáo bước vào lớp nhìn chúng em mỉm cười. Sau những lời tổng kết ngắn gọn tình hình năm học, cô thông báo lớp có năm bạn đạt danh hiệu học sinh giỏi, mười chín bạn đạt danh hiệu học sinh tiên tiến. Cô còn thông báo rằng bạn học sinh có điểm tổng kết cao nhất lớp cũng đồng thời là bạn có điểm tổng kết cao nhất khối lớp một trong trường. Chúng em nghe vậy thì hồi hộp lắm! Không biết mình có trong danh sách học sinh giỏi không? Và không biết ai là người học sinh đặc biệt kia?

Cô đọc tên từng bạn đạt danh hiệu học sinh tiên tiến một. Không có tên em trong đó! Em run run ngồi im thin thít. Rồi đến danh sách năm bạn học sinh giỏi:

- Phạm Đức Duy!
- Ngô Đức Nhung!
- Ngô Minh Tuyết!
- Nguyễn Ngọc Tuấn!

Và...

- Phạm Bảo An!

Cô cũng xin thông báo: Bạn Phạm Bảo An đồng thời cũng là bạn học sinh có kết quả học tập xuất sắc nhất lớp ta!

Tim em như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cả lớp vang lên những tràng pháo tay giòn giã. Tất cả mọi ánh mắt trong lớp đổ dồn về phía em. Em bất chợt ôm chầm lấy người bạn cùng bàn. Vừa vui sướng vừa ngượng ngùng. Chao ôi! Phải rất lâu sau đó, khi những tràng pháo tay đã ngớt, mọi người im lặng ngẫm nghĩ về kết quả của mình em mới rời tay khỏi người bạn của mình (lúc này em mới thấy may mắn vì đó là một người... bạn nữ!). Cô nhắc nhở chúng em nhìn vào kết quả học tập để tự đánh giá những nỗ lực học tập của mình và khuyên chúng em cố gắng trong năm học tới. Đã có lúc, em cảm tưởng như ánh mắt cô dừng lại rất lâu trên gương mặt em như muốn khích lệ:

- Em cố gắng phát huy thành tích của mình nhé!

Tan buổi tổng kết, em chạy thật nhanh về nhà. Vừa về đến cổng em đã cất tiếng rất to gọi bố mẹ. Nghe tiếng em cả nhà đi nhanh ra hè, em ôm chầm lấy mẹ – khi đó đã chạy vội ra sân. Em hớn hớn thông báo kết quả học

tập của mình, và cũng không quên thông báo cả thứ bậc xếp loại trong khối. Bố mẹ em vui lắm, riêng bố em còn nhắc:

– Vậy là con không phải tiếc những hôm thức khuya bị muỗi cắn để học bài nữa nhé!

Bây giờ thì em đâu còn nghĩ đến những ngày ấy! Hai ngày sau là ngày tổng kết năm học của trường, đón em lên nhận phần thưởng đầy vinh dự của mình là nắng vàng, gió nhẹ và những tràng pháo tay khen ngợi của bạn bè, thầy cô. Cảm giác của em khi này đã khác, thay cho niềm hồi hộp, ngỡ ngàng là lời tự nhủ phải cố gắng nỗ lực nhiều hơn nữa.

Em nhớ mãi không quên ngày em được thông báo mình đạt danh hiệu học sinh giỏi. Đó là niềm hạnh phúc, tự hào thực sự có ý nghĩa đầu tiên trong cuộc đời em. Sau này em cũng được đón nhận rất nhiều danh hiệu quý báu khác nhưng chưa lần nào nó để lại trong em ấn tượng sâu sắc như ngày đầu tiên vui sướng ấy.